

A photograph of a grand, ornate library. The ceiling is a complex, vaulted structure with intricate carvings and frescoes. The walls are lined with tall, dark wood bookshelves filled with books. In the center, a large, open book is displayed on a wooden reading table with ornate legs. To the left, several globes are arranged on stands. To the right, there are rows of wooden chairs with blue cushions. The floor is covered in a green, patterned carpet. The overall atmosphere is one of historical grandeur and intellectual pursuit.

Michal Sabó

Alchymistův odkaz

Michal Sabó

ALCHYMISTŮV

ODKAZ

Kniha první:

**ZA ČASŮ CÍSAŘE
RUDOLFA**

Případ pražský

Kapitola 1.

Byla půlka července, horká letní noc. Ta strašlivá vedra, která nyní panovala, trápila celé habsburské mocnářství. Ovšem vyjma měst. Tam byl život, jak se zdálo, poklidný a šel si stále ve svých kolejích, kde se každý staral zejména sám o sebe a své živobyті.

Marie byla kurtizánou od svých patnácti let. Stalo se tak poté, co jí zemřela matka a ona zůstala na výchovu svých tří sourozenců úplně sama, protože jejich otec se více než jim věnoval pití.

Dnes v noci měla o zákaznické nouzi. Nedokázala si vysvětlit proč. Snad to bylo tím úporným vedrem nebo možná tím, že byla neděle, a v tu i ten nejhříšnější člověk zapomínal na chtíč, neb byl čas bohoslužeb a pokání.

Už dvě hodiny chodila po Novém městě a marně lákala muže na své tělesné půvaby. Stalo se jí dokonce, že jí jeden přioopilý hokynář, který byl v Praze na nákupu dobytka, nafackoval jen proto, že se ho zeptala, jestli by nechtěl trochu povyražení.

Marie cítila zklamání. Jestli dnes nevydělá alespoň zlatku, tak zítra nebudou mít její sourozenci co jíst. Proto stále vytrvale chodila noční

Prahou a snažila se objevit movitého zákazníka. Horko ji zmohlo tak, že se zastavila u kašny a chtěla se osvěžit ledovou vodou. Nepamatovala si, že by zažila větší horko než letos. Už aby zapršelo a vzduch se opět pročistil.

„Copak, že taková krásná dívka není v tuto hodinu ještě doma?“ Marie sebou leknutím trhla a spatřila za sebou muže ne zrovna velkého vzrůstu, pleti podivně sinalé a s velkou černou pihou na levé tváři. Na sobě měl dlouhý kašmírový plášť, což jí v tom vedru přišlo jako naprosté bláznovství. „Co bych zde dělala, jsem zde za prací, pane.“

„Za prací? Neslyšel jsem, že by profesi ponocných dělaly ženy.“ „Nejsem ponocná, jsem kněžna lásky. Mužům, jako Vy naděluji rozkoš, jakou nikde jinde neseženete.“

Muž si sundal černý klobouk, na kterém bylo paví pero, a podrbal si své šedivé kudrnaté vlasy. Pak Marii obešel, bedlivě si ji prohlédl a pak se ji pokusil vsunout ruku pod její sukni. Marie se ale ohradila. „Nejprve zaplatit, milý pane. Pak si můžete sáhnout.“

Tajemný muž se pousmál a Marie si všimla, že mu chybí dva přední zuby. Vytáhl z kapsy váček s penězi a ukázal ho

Marii. „Bude to stačit, krásná panno?“

Marie se zaculila a položila ruku cizince na své pravé prso.

„Za ten váček si můžete se mnou dělat, co jen budete chtít.“

„Opravdu cokoliv?“

„Cokoliv.“

Cizinec, který se stále nepředstavil, vzal Marii za ruku a odváděl si ji nočními ulicemi pryč. Marie byla spokojená. Věděla totiž, že zítra

bude mít čím nakrmit své sourozence a ještě jí zbyde dost peněz do konce měsíce.

Kapitola 2.

Ráno byla celá Praha na nohou. Hrůzný nález zavražděné dívky všechny vyděsil. Tělo bylo nalezeno na břehu Vltavy, nedaleko Karlova mostu třemi pradlenami. Jejich řev byl tak pronikavý, že se během chvíle seběhlo k místu vraždy plno zvědavců, aby zjistili, co se vlastně stalo. Celé to sročení musela rozehnat městská stráž, která následovně povolala vrchnost k prošetření té ohavné události.

Za hodinu dorazil městský radní v doprovodu svého sekretáře, notáře a ctihodných pánů konšelů. To co viděli, jim vyrazilo dech. Marie ležela nahá, celá potlučená a na stehnech měla výrazné namodralé kousance. Příčinou smrti bylo podle všech vykvrácení. Dlouhá řezná rána na krku o tom jen svědčila.

Problémem ale bylo to, že nikde nebyla ani kapka krve. Radní Pavlata pil z láhve medovinu, kterou si nechal přinést, neb mu pohled na zbídačenou Marii nedělal dobře.

„Víš se, kdo je ta nešťastná?“

Před městské pány předstoupil sekretář Tomáš a počal číst výpovědní list, který dostal od velitele stráží, jenž vyslyšel pradleny. „Podle místních se jedná o dívku lehkých mravů Marii, dceru košíkáře Filipa, stáří dvaceti let.“

„A kde je, ctihodný sekretáři hlášena pobyttem?“

„Pokud jsou informace zde správně uvedené tak na Starém Městě, pane radní.“

„A co tedy dělá proboha tady?“ Sekretář si sundal z očí skřípec a promnul si oči, které ho příšerně pálili, jak mu do nich tekl pot. „Nezlobte se, pane, za mou lehkovážnost, ale podle mě zde byla patrně za prací.“

Radní upil medoviny a podíval se na sekretáře. „Ano, to je možné. Mohl ji zabít nějaký její zákazník, ale podívejte se kolem sebe. Copak takhle zabíjí Křesťani?“ Členové rady se po sobě podívali a něco si mezi sebou začali šuškat. Radní si byl patrně jistý tím, že zná odpověď na to, kdo je vrahem.

„Napovím vám, pánové. Vidíte nějakou krev?“

„Ale pane, tělo leželo na břehu řeky, což logicky dokazuje že...“

„Mlčte, Tomáši! Máme tady před sebou případ rituální vraždy!“

„Ale snad si nemyslíte, že...!“

„No jistě. Židé. Za touto vraždou stojí určitě židé!“ Notář Blahoslav, který doposud mlčel, si odkašlal, aby se přihlásil o slovo.

„Pokud dovolíte, pane radní, tak sám císař Rudolf II. prohlásil, že si nepřeje, aby se zbytečně osočovali pražští židé za věci, které nejsou prokazatelné. Náš císařský majestát si nepřeje žádný pogrom.“

Radní dopil láhev a tu pak hodil do Vltavy. Chvilí pozoroval, jak plave a pak zmizela pod hladinou.

„Říkám vám, že za tím stojí židé. Postarejte se o to, aby bylo tělo řádně pohřbeno a o to, aby náš císař dostal podrobnou zprávu o tom, co se zde stalo.“

Radní pokynul na členy rady a dal se na odchod. Na místě vraždy zůstal jen notář Blahoslav a sekretář Tomáš. Oba nejistě pozorovali, jak strážní nakládají tělo mrtvé Marie na kárku a odvázejí ji do městské márnice.

„Víš, co tohle způsobí, Tomáši?“

„Raději to nechci domyslet, Blahoslave.“

Oba úředníci ještě chvíli zůstali na břehu Vltavy a pak se vydali na radnici, aby podrobně sepsali zprávu pro svého panovníka.

Bylo pondělí, dvacátého července, léta páně roku 1600 a do města pražského se chystala bouře.

Kapitola 3.

Zpráva o nálezu zavražděné Marie, se dostala na císařský dvůr ještě před polednem. Císař Rudolf si nechal celou zprávu podrobně přečíst svým sluhou během oběda, který měl pouhých deset chodů.

Když sluha dočítal zprávu od sekretáře Tomáše, tak zrovna dožvykoval křepelku na houbách.

„Židé? Proč by za tou vraždou měli stát židé?“ Sluha složil dopis a podal císaři ubrousek.

„Protože u nalezeného těla nebyly nalezeny žádné známky krve, vaše eminence.“

Císař odhodil zbytek křepelčího skeletu na cínový talíř a nechal si od sluhy otřít ústa. Pak se chopil číše s výborným uherským vínem a zapil svůj oběd.

„I bláznovi by přeci došlo, že tělo nalezené na břehu řeky bude bez krve, protože všechna odteče. Na co ten radní myslel?“ „Samozřejmě, vaše eminence, ale považte, co si nyní myslí celá Praha. Nechci býti nezdvořilý, ale měli bychom počítat s možností toho, že Pražané si budou nyní chtít s židy vyřídit účty.“

Císař se začínal hněvem celý chvět a brunátnět. Sluha už dopředu věděl, co bude nyní následovat.

„To se nesmí stát!“ Císař mrštil pohárem o zem a začal chodit místností. „Nepřeji si, aby ve městě proběhl další pogrom. Nyní ne! Já

potřebuji mít kolem sebe jen spokojené židy. Potřebuji přeci Golema!“

Císař popadl ze stolu čínskou vázu a chystal se jí rozbít o zem, ale nakonec zvítězil nad jeho hněvem cit pro krásu a své rozhodnutí si rozmyslel. Položil vázu zpět na stůl a vrátil se ke stolu.

„Jaké jsou vaše příkazy, vaše eminence?“

„Okamžitě dejte po městě vyhlásit zprávu, že pokud bude nějakému židovi ublíženo, tak bude o hlavu kratší. Případ se bude vyšetřovat a já na to osobně dohlédnu. Něco si vymyslete, třeba, že vrah byl nějaký cizinec z východu, který městem jen projížděl nebo tak něco. Ach, jak mě příšerně bolí hlava.“ Císař Rudolf se zvedl od stolu a odcházel do svých komnat.

Sluha Franz začal odklízet nádobí ze stolu, když se z císařovy ložnice ještě ozvalo:

„A na dnešní půlnoc mi domluvte audienci u rabího Löwa.“

Kapitola 4.

V historii není obvyklé, aby císaři a velcí panovníci docházeli jako hosté ke svým podřízeným. Ale v Čechách je to jev naprosto obvyklý. Už sám král Václav IV. i jeho slavný otec Karel rádi docházeli na návštěvy mezi prostý lid. V případě císaře Rudolfa to bylo obdobné.

Rád se obklopoval lidmi, kteří se vyznali ve věcech učených a tajemných. Rád se za svými hosty vydával sám jen v doprovodu svého tělesného strážce v prostém šatu měšťana, aby ho nikdo nepoznal. Oči dvora jsou totiž až příliš zvědavé. Jestli Rudolf něco nechtěl, tak to, aby se veřejně vědělo o jeho náklonosti k židům. Miloval jejich kulturu, vědění a hlavně chtěl po nich vytvořit Golema. Nyní ale v přestrojení nemířil do Židovské čtvrti kvůli Golemovi, ale kvůli mnohem závažnější záležitosti.

Bylo krátce před půlnocí, když císař Rudolf zastavil, v doprovodu svých dvou strážců v převleku, před domem rabího Löwa. Rudolf pokynul jednomu ze svých mužů a ten zabouchal na dveře. Po chvíli jim otevřel mladík v černém kaftanu.

„Co si ráčej přát v tuto dobu?“

„Jsme ohlášení na schůzku s velkým rabím.“

Mladík se podíval na prostředního muže a ihned pochopil, oč tu běží. Uklonil se a vpustil muže dál.

„Velký rabí už Vás čeká, pane, ale Vaši sluhové zde musejí počkat.“

Císař dal znamení strážcům, že to je v pořádku a nechal se mladíkem doprovodit do pracovny velkého rabího. Ten seděl za stolem a sepisoval své spisy ozářen množstvím svící.

„Bud' pozdraven, velký rabí.“

Rabí Löw se postavil a došel k císaři. Ten obdivoval jeho vysokou postavu, kterou se lišil od ostatních židů v ghettu. Rabí se uklonil císaři a nabídl mu křeslo. „Čím jsem si vysloužil Vaši návštěvu císaři.“

„Víte, rabí, jsou zde jisté okolnosti, které mě přinutili Vás přijít varovat.“

„Inu, pokud myslíte ty řeči o tom, že se chystá pogrom, protože prý stojíme za vraždou nějaké nebožačky, tak to už se k nám doneslo.“

„Ano, v Praze se opravdu nic neututlá.“

„A jak tedy zabrání velký císař pogromu? Pokud si dobře pamatuji, tak jste nám před dvěma lety slíbil, že pokud vám obec půjčí peníze na tažení proti Turkům, tak nás ochráníte.“

„Ale samozřejmě, rabí. Já své slovo plním.“

„A co jste udělal proto, abyste zabránil pogromu?“

Císař cítil, jak se začíná potit. Rabí ho měl v hrsti.

„Inu... Zatím jsem nepodnikl žádné závažnější kroky, ale spolehněte se, že se o to postarám, jen si myslím, že kdybyste mi propůjčil...“

„Golema nedostanete, císaři. Už kdysi jsem Vám to řekl. A myslím, že nejprve by se mělo zjistit, kdo za tou vraždou stojí.“

„Správně. Proto samozřejmě povolám nejlepší vyšetřovatele z celé říše.“

Rabí se upřeně díval Rudolfovi přímo do očí. Cítil, že proti němu něco chystá, ale zatím nevěděl co.

„Myslím, že půjdu, rabi. Prosím omluvte mě za to, jak jsem na Vás vyjel s přáním o vydání Golema. Věřím, že se jednou dohodneme a slibuji Vám, že celou věc vyřeším.“

Rabín pokynul císaři a šel se dál věnovat svým spisům. Císař by se za normálních okolností rozčílil, pokud by ho někdo takhle odbyl, ale v případě rabího Löwa udělal výjimku. Věděl, jakou mocí rabí disponuje, a věděl i to, že pokud ho urazí nebo snad rozčílí, tak se Golema opravdu nikdy nedočká. Mladík vyprovodil císaře a jeho dva strážné z domu a ti se nocí vraceli zpět na Hradčany.

Rabí Löw zůstal sám ve své pracovně a začal horlivě přemýšlet. Moc dobře věděl, že císař nad nimi drží ochrannou ruku jen proto, že doufá, že od nich jednoho dne získá Golema, proto se nemohl spolehnout na to, že by v případě pogromu zasáhl. Nebylo by to ani poprvé, kdy vladař přihlížel tomu, jak měšťané rabují židovskou obec, a nezasáhl.

„Smím se zeptat, rabi, nad čím přemýšlíte?“

Tím mladíkem, který uvedl císaře do domu rabího, byl David. Jeho žák a sluha. „Přemýšlím nad tím, jak zabráním tomu, aby zde propukl pogrom, milý Davide.“

„Ale jak to chcete provést, rabi. Nemáme vojsko, kterým bychom odrazili loupeživou lůzu.“

Rabí se pousmál a promnul si svůj šedivý plnovous. Již toho v životě zažil dosti a věděl, jak správně zacházet s rozumem.

„Milý Davide. Máš se ještě co učit. Je to prosté. Stačí jen zjistit, kdo zavraždil tu dívku. Pokud bude vrah, tak měšťané dostanou svou pomstu a my vyvázneme bez úhony.“

David si sedl úžasem do křesla, kde ještě před chvílí seděl sám císař Rudolf.

„Ale rabi, jak chcete vyřešit vraždu? Nejste žádný vyšetřovatel.“

„Já ne, ale jednoho znám a ten nám pomůže.“

„Žádný gój, ale nepomůže židům. Neznám žádného židovského vyšetřovatele.“

„A kdo tady říká, že to není žid?“

„A smím se zeptat, o koho se jedná?“

„Toho neznáš, Davide. Jeho jméno je Ezra Ben Möss. Je to vzdělanec na věci kolem nás a vyzná se i ve věcech zločinu, protože je to vystudovaný právník.“

„A kde se nyní nachází?“

„Nyní je v Plzni.“

Rabiho žák se zamyslel. Bylo mu totiž divné, že ve městě, ze kterého už před lety byli židé vypovězeni, nějaký zůstal.

„Vím, na co myslíš, Davide. V Plzni žádní židé nejsou. On, ale ano. Žije tam pod falešnou identitou a nyní pokud mám správné informace, tam sepisuje historii města pro plzeňského purkmistra. Ještě dnes v noci ti napíše dopis a ráno ho pošleš po kupcích do Plzně.“

David rychle vstal a podal rabimu papíry, brk a inkoust. Moc dobře věděl, že když se rabi do něčeho pustí, tak se od svého úkolu nehne, dokud ho nedokončí.

Kapitola 5.

Dopis, který napsal rabi Löw, dorazil do Plzně za čtyři dny. Dlouhá doba? Ale kdeže. Na rok 1600 to byla vskutku obstojná dodací doba.

Dopis, který do Plzně pronesl židovský kupec v přestrojení za kupce německého a zbožně katolického, byl předán Ezrovi v šenku na náměstí, kde byl Ezra ubytován pod falešným jménem jako Mikuláš z Včelné. Své krytí měl naprosto dokonalé. Nikdo ani nepochyboval o tom, že je to počestný katolík, protože řádně navštěvoval nedělní bohoslužby. To, že nejlí vepřové, vysvětloval okolí tím, že má nemocný žaludek a těžko ho snáší.

Jestli byl Ezra Ben Möss něčím výjimečným, tak tím, že se vždy dokázal přizpůsobit a vyhovět místnímu prostředí a zvyklostem. Tuto vlastnost si osvojil již během studií, kdy sám na vlastní pěst procestoval prakticky celou Evropu. Vyjma zemí španělských, kam si kvůli moci inkvizice netroufal.

Byl stár třiceti dvou let, nikdy nebyl ženatý, protože jak sám trefně podotýkal, na to nikdy neměl čas, a snad jeho jedinou opravdovou vášní byly knihy, které neustále studoval a vzdělával se v rozličných oborech. Kromě toho, že byl studovaný právník, byl také zdatný botanik, ovládal základy lékařství, zbožňoval filozofii, vyznal se v teologii a příležitostně se bavil šermem.

Mnohý člověk by řekl, že takový vzdělanec už by měl dávno učit někde na univerzitě, ale to by zde nesměl být ten problém, že kromě toho, že byl Ezra žid, tak byl také velkým osvícencem, jehož pragmatické názory ho nejednou málem připravili o život.

Nyní Ezra seděl ve svém pronajatém pokoji, jedl kaši s medem, kterou zapíjel výtečným pivem a pročítal osmistránkový dopis, který mu zaslal slovatný rabi Löw z Prahy. Z dopisu mu bylo jasné jedno. Má za úkol zjistit, kdo spáchal v Praze vraždu mladé kurtizány a kdo stojí za tím, že se chystá pogrom na židy. Ezra se rozhodl okamžitě. Hned ráno pojedete do Prahy a pomůže svému dávnému příteli.

Po večeři si Ezra zabalil veškeré své věci včetně rozepsané knihy o historii města Plzně, kterou už měl prakticky hotovou. Tu noc usnul zahloubaný do myšlenek nad tím, co ho vlastně v Praze, kde nebyl tři roky, čeká.

Ráno zaplatil nocleh, uctivě se rozloučil s paní hostinskou a vyrazil do Prahy. Pěšky samozřejmě nešel, sám by své dva rance a truhlu neunesl. Jelikož byl zrovna při penězích, tak si zaplatil kočár až do Prahy. Cesta do Prahy zabrala Ezrovi dva dny. U Berouna je zastihla veliká bouře, která je donutila zastavit a přenocovat. Druhého dne odpoledne však kočár dojel do svého cíle.

Kočí byl v šoku, když mu Ezra poručil, aby ho dopravil do Židovského města. Co by přeci poctivý občan dobrovolně pohledával u židů, že? Kočího šok stoupl o to více, když si Ezra ještě na Karlově mostě sundal z hlavy svůj klobouk a místo něj si dal na hlavu jarmulku. Kočár zastavil před domem rabiho Löwa. Kočí vyložil

Ezrovi věci z vozu, pak si odplivl, práskl bičem a hnal se co nejrychleji pryč z tohoto podivného místa.

Nebylo okno v celé Židovské čtvrti, které by nebylo otevřené, a nekoukala z něj živá duše pozorující příjezd neznámého cizince. Děti si muže zvědavě prohlížely a ženy a dívky si ho jiskřivými pohledy měřily. Také měly proč. Ezra byl střední postavy, měl pronikavé zelené oči, pečlivě zastřižený černý vous a vlasy měl černé, kudrnaté na ramena.

Dveře rabiho domu se otevřeli a vyšel z nich David. Uctivě se Ezrovi uklonil a pak mu pomohl s věcmi dovnitř. Rabí mu nechal připravit pokoj pro hosty. V okamžiku, kdy si Ezra vybaloval, se za ním ve dveřích objevil samotný rabi.

„Shalom, Ezro Ben Mössi.“

„I tobě Shalom, velký rabi Jehudo Löwe. Přijel jsem co nejdříve, co jsem mohl. Přijel bych už včera, ale zdržela nás bouře.“ „Bouře? To je dobré znamení. Tady už týdny nepršelo. To je dobré znamení. Pojd' se mnou, připravili jsme ti oběd.“

Ezra spokojeně jedl výtečné skopové a rabí vedle něj seděl s pohárem vína. Byl rád, že jeho hostu chutná.

„Rabi, četl jsem váš dopis a dlouho jsem nad ním přemýšlel.

Opravdu je situace tak vážná?“

„Ano je. Nálady proti židům ve městě rostou každým dnem a císaři je to očividně jedno. Chce jen jedno, ale to nedostane.“

„Snad nemyslíte bájného Golema.“

„Ale ano, myslím. Nic jiného po mě nechce. Ten starý pošetilec si myslí, že mu ho snad opravdu jednoho dne vytvořím pro jeho pošetilst.“

„Ale to vy rabi nikdy neuděláte.“ Rabi se podíval na Ezru, jako by snad pochyboval o jeho slovech.

„Milý Ezro. Golem slouží pouze k obraně našeho lidu. K ničemu jinému.“

Ezra se cítil trapně, že si dovolil pochybovat o čestných úmyslech velkého vzdělance.

„Ezro, raději změním téma. Co tvá práce na knize o plzeňské historii? A vůbec, kde jsi byl celé ty tři roky, co jsem tě neviděl? Naposledy jsem od tebe dostal dopis, když jsi byl ve Vratislavi pátrat po starých spisech z dob Karla Velikého.“

„Ve Vratislavi jsem se zdržel jen několik měsíců. Za to ve Vídni, tam jsem pobyl mnohem déle, když jsem pátral po...“

Jejich rozhovor zanikl v křiku, který se nyní ozýval z ulice.

Ezra i rabi rychle všeho zanechali a vyběhli před dům.

Venku panoval zmatek. Ženy se utíkaly skrýt s dětmi do Staronové synagogy a muži se ozbrojovali vším, co měli po ruce. Rabi odchytil muže, který jim byl nejbližší a začal ho zpovídat. „Co se tu děje?“

„Velký rabi, bylo nalezeno další zavražděné tělo ženy.“

„Kde?“

„Poblíž Dobytcího trhu.“

„A proč tady všichni tak vyvádějí?“

„Bojí se rabí. Blíží se sem lůza z celého města a chystá se proti nám pogrom.“

Ezra se nejistě podíval na rabího.

„Myslím, že jsem si uměl naplánovat příjezd.“ Rabí ho poplácal po rameni. „Jen žádné obavy, vím přesně, co mám dělat, Ezro.“

Rabi Löw se rozběhl směrem k synagoze a Ezra se za ním chvíli díval. Musel uznat, že rabi měl opravdu odvahu.

„Pane Ezro, pane Ezro. Jdete s námi? Nepřátelé už jsou blízko.“

Ezra se podíval na Davida, který svíral kuchyňský nůž a byl odhodlaný bránit svou obec.

„Samozřejmě, jen si zajdu do svého pokoje.“

„Ale proč pane, Ezro?“

„Uvidíš.“

Ezra vběhl do domu a David na něj nervózně čekal. Nadešla osudná hodina.

Kapitola 6.

Směrem k Židovskému městu šel rozhořčený dav, čítající stovky lidí. Všichni chtěli jen jedno. Pomstu. Všem totiž bylo jasné, že za těmi odpornými vraždami stojí právě židé.

Ezra s ostatními muži stál u hlavní přístupové cesty do Židovského města. Právě sem, přímo proti nim směřoval dav Pražanů. Vyzbrojen byl dýkou a k překvapení ostatních také malou křesadlovou pistolí. Tu si před lety pořídil ve Francii. „Kde jsou proboha císařští vojáci? Rudolf nám dal slib, že nás ochrání!“

„Milý Davide, myslím, že císař je zrovna ten poslední, komu na nás záleží.“

Ezra si natáhl kohoutek u pistole a byl připraven ji použít.

Na straně židů nestála ani stovka ozbrojenců, takže se dalo dopředu předpokládat, že boj proti přesile nebude mít dlouhého trvání. Dav vyšel ze zákruty a nyní proti sobě stály obě skupiny tváří v tvář. Nastalo vražedné čekání, komu dříve povolí nervy. Ezra se přistihl, že se potichu modlí a doufá v to, že si snad dav rozmyslí pogrom, ale bylo to marné. Po hlasitém povzbuzování se lidé rozběhli směrem ke ghettu a chyběli jen okamžiky od osudného střetnutí. Židé byli připraveni opětovat úder, ale pak se ozvala hromová rána a po ní další a další. Zem se chvěla a několik okenních tabulek se rozsypalo. Pražané se zastavili a někteří se s hrůzou dali na útěk. Jiní jen zůstali

stát na místě a tupě zírali před sebe. I židé začali zjišťovat, co se vlastně děje a pak to spatřili. Od synagogy se k nim blížila asi dva metry vysoká hliněná postava oblečená do zelené košile v pase svázaná provazem a řítila se přímo proti Pražanům. Když pak se, ale najednou zastavila těsně za Ezrou a ostatními muži. Z obou stran barikády znělo jen jediné slovo. Golem! Tak ona to opravdu byla pravda a rabi Löw ho doopravdy dokázal vytvořit.

„Stůj, Goleme!“

Golem se zastavil a dále nepokračoval. Dav chystající pogrom už dávno zmizel z dohledu a v ghettu začínala propukát euforická nálada. Díky Golemovi se nyní nikdo už nemusí bát, protože díky jeho síle, už není nebezpečí, které by se mohlo objevit a někoho ohrožovat.

„Tak ctihodný rabi to dokázal, pane Ezro.“

„Očividně ano. Už jsem se začínal bát toho, že můj příjezd skončí krveprolitím.“

Rabi Löw přistoupil k Ezrovi a Davidovi. Měl na sobě své nejlepší šaty a v ruce měl svou dlouhou ebenovou hůl.

„Kam se chystáte, rabi?“

„Kam? Jdeme se tady s Golemem ukázat samotnému Rudolfovi, ať ví, kdo je pánem v Židovském městě.“

Rabi Löw vyrazil s Golemem směrem k Hradčanům a následoval je David s Ezrou.

Zprávy o tom, co se v Židovském městě stalo, se rychle dostaly na Pražský hrad k samotnému císaři. Vzteky byl tak rozrušený, že okamžitě povolal hradní gardu a sám si nechal přinést zbroj. Až teď si Rudolf uvědomil, že ho rabi Löw celou dobu tahal za nos a měl

Golema u sebe. Když mu jeho lidé oznámili, že se k Hradčanům blíží sám velký rabi Löw s Golemem, tak to přijal již s ledovým klidem a poručil, aby mu osedlali jeho bílého hřebce, kterého dostal darem z Itálie. Pak vyjel rabínovi naproti.

Rabín s Ezrou a Davidem čekali u Prašné brány. Golem stál za nimi a čekal, jaké dostane rozkazy. Když konečně dorazil císař v doprovodu svých mužů, tak se nemohl na Golema vynadávat. Tak tohle je ten bájný Golem. Tvor stvořený ze čtyř základních živlů. A byl jen malý kousek od toho, aby ho získal.

Císař Rudolf zanechal své muže a vyrazil na svém koni k židovskému procesí. Zastavil se těsně před Golemem. Ezra viděl císaře poprvé v životě. V brnění vypadal neskladně. Rozhodně si ho dokázal lépe představit mezi svými dvořany na hradě, než mezi vojáky na bitevním poli.

„Tak to je on? Ten bájný Golem, kterého po tobě tak dlouho chci?“

„Chtít můžeš, císaři, ale tvůj nikdy nebude. Byl stvořen jen na ochranu naší obce.“

„Omyl, rabi. Na obranu obce jsem tu já a moji lidé. Vidíš? Jedeme vám na pomoc.“

Rabín se zasmál, to Rudolfa znervóznělo.

„Vy nám jedete šlechetně pomoci? Nebýt Golema, tak už hodinu je Židovské město v ohni.“

„Ano. Možná máš pravdu. Ale co bude nyní? Pustíš Golema, aby zničil celou Prahu?“

„Ne. Golem je jen má pojistka. Nyní si žádný gój nedovolí napadnout naši obec. Chci po tobě, císaři jen jedno, a to svolení k tomu, abych mohl dokázat, že vrahem není žádný žid, nýbrž úplně někdo jiný. Pokud mi nedáte plnou pravomoc objevit vraha, tak vydám Golemovi rozkaz a ten zpusť celou Prahu.“ Rudolf vycítil svou příležitost a nehodlal ji propásnout.

„Dobrá. Pokud do příštího útluku nebudu znát jméno vraha a nepřivedeš-li mi ho v řetězech, tak mi přenecháš Golema.“

„A splní císař své slovo, že když ti přivedeme vraha, tak se postaráš o to, aby se už nikdy neopakoval žádný pogrom?“

„Máš mé císařské slovo, rabi.“

Oba muži svou dohodu stvrdili stisknutím ruky a pak si šli oba i se svými doprovody po svém. „Rabi, vkládáš do mě příliš velkou důvěru. Co, když se mi nepodaří objevit vraha včas?“

„Ale o to se nebojím, Ezro. Ty to zvládneš. Budeš mít naší plnou podporu“

Rabi Löw se otočil na Golema a přikázal mu, aby ho následoval zpět do Židovského města. Rabi si musel přiznat, že nyní opravdu riskuje pro blaho obce mnohé. Blížil se večer a po dlouhé době byla obloha zatažená.

Kapitola 7.

Ezra, David a městský sekretář Tomáš stáli v městské márnici a prohlíželi si tělo zavražděné, které bylo objeveno dnes odpoledne. Díky přímluvě císaře Rudolfa nesmělo být bráněno Ezrovi v čemkoliv, co by zamezilo pátrání po vrahovi.

„Sekretáři Tomáši, kdo je ta nešťastná?“

„Je to Magdaléna zvaná růžička. Byla kurtizánou, jako první oběť.“

„Z toho tedy vyplývá, že buď je vrah zaměřený na ženy lehkých mravů, nebo prostě jen zabíjí prvního, koho v noci potká.“

„Samozřejmě, pane Ezro, ale neříkejte mi, že se v noci toulají po městě jen ženy lehkých mravů.“

„Ale to vůbec ne. Občas se v noci toulá městem i císař v převleku.“

Zatímco se Ezra s Davidem tomu vtipu smáli, tak Tomáš přinesl pitevní zprávu, kterou sepsal osobní lékař samotného císaře.

„Bylo prokázáno, že stejně jako v případě první oběti byla smrt zapříčiněna vykrvácením v důsledku proříznutí hrdla. A stejně jako u první oběti bylo zjištěno, že oběť byla pokousaná.“

„Pokousaná?“

Sekretář Tomáš sundal z mrtvé plachtu, která jí zakrývala nohy. Ezra spatřil velké namodralé kousance na stehnech. Vyndal si ze své brašny lupu a začal si je prohlížet.

„Přišel jste na něco?“

„Možná se vám to bude zdát zvláštní, ale hledáme člověka se špatným chrupem.“

„Proč tak usuzujete, pane Ezro?“

Ezra podal Davidovi lupu, ale ač se snažil sebevíce, tak nemohl přijít na to, jak tu informaci Ezra vydedukoval.

„Copak sis toho nevšiml? Podívej se na stopy kousnutí. Na jednom místě není žádná stopa, proto usuzuji, že vrah nemá v pořádku horní zuby. Minimálně jeden mu chybí.“

„Ale pane Ezro. Víte, kolik lidí nemá dnes zuby? Jen kolik velmožů na radnici si musí zakrývat úsměv kvůli ztrátě zubů.“

„To s tím ale nemá, Tomáši co dělat. Tady je důležitá informace v tom, že se jen potvrdilo, že nehledáme více lidí. Hledáme jednoho konkrétního vraha.“ David zahalil nahé tělo na stole a vzal si Ezru stranou.

„Ezro, ty kousance... Co když vrah chtěl svojí oběť vysát?“

„Ale milý Davide, na tuto teorii zapomeň, žádní vampýři nebo jiní démoni neexistují. I když... Tomáši. Byla u těla nalezená nějaká krev?“

„Ani kapka.“

„První oběť byla nalezena u řeky, což by se logicky dalo vysvětlit, že nebyly nalezeny žádné známky krve, ale druhé tělo bylo nalezeno uprostřed ulice a též ani kapka.“

„Co z toho tedy vyplývá?“

„Z toho, Tomáši vyplývá, že buď vrah není sám a někdo mu pomáhá přenášet těla jinam, než vraždí, nebo že umí létat, protože jinak si to nedovedu logicky vysvětlit.“

Všichni tři vycházeli z márnice na čerstvý vzduch. Nebe bylo zatažené a opravdu to vypadalo tak, že se konečně dostaví toužebný déšť.

„Tomáši, vy zastupujete ve vyšetřování městskou radu. Je nutné, aby byly posíleny stráže a zamezilo se přístupu kurtizán do ulic.“

„To není možné. Víte, kolik lidí by bylo třeba?“

„Tak ať, je to nutné.“

Tomáš s hlavou plnou myšlenek o tom, jak se mu povede přesvědčit městskou radu odcházel za radním podat mu zprávu a Ezra s Davidem se vraceli do Židovského města. Konečně začalo pršet.

Kapitola 8.

Židovská obec mohla konečně klidně spát. Už nebyla potřeba ani držet stráž, protože ulicemi bez přestání chodil Golem. Což byla záruka toho, že si nikdo netroufne obtěžovat židy ze spánku.

Ezra byl čestným hostem na večeři pořádané rabi Löwem.

Podávala se jehněčí pečeně s kaštany a čerstvými plackami. Venku vydatně pršelo a nebylo nic, co mohlo rušit tuto společenskou sešlost.

„Jak jste pokročili ve vyšetřování, Ezro?“

„Zatím jsme na začátku, rabi. Stále si nemohu udělat profil vraha. Kdo jen by se bavil tím, že okusuje stehna zabitých kurtizán?“

„Nějaký bestiální vrah? Rituál v tom žádný nevidím. Spíše řádění nějakého primitiva.“

„Já si spíše myslím, že máme co dočinění s někým z vyšší třídy. Přeci jen, kdyby to byl nějaký primitivní chudák, tak by s ním žádná kurtizána nešla. Spíše si vraha dokáží představit jako dobře situovaného muže, který ženy láká na peníze a pak ukájí svůj temný pud.“

„Možné je vše, Ezro, ale nyní jezme. Studené jehněčí není nikdy dobré.“

Sekretář Tomáš nakonec dodržel Ezrovo přání a povedlo se mu přesvědčit městskou radu k tomu, aby byli posílené stráž a bylo zamezeno všem kurtizánám jít do ulic. Mnohého strážného to sice

stálo pár facek a nadávek, ale dnes v noci nebyla v ulicích Prahy jediná kurtizána.

Bylo už dlouho po půlnoci, když vdova po bednáři Petronelovi, Alice, ucítila nutkavou potřebu. Zvedla se z lůžka, křesadlem zapálila svíčku a potichu, aby nevzbudila své tři dcery, vyšla na dvůr. Ani si nevšimla, že její nejstarší dcera Anna není ve své posteli. Alice vyšla na dvůr. Asi před hodinou přestalo pršet. Už zase bylo nebe plné hvězd a vzduch krásně voněl po dešti. Odložila na práh svíčku a šla na své místo, kam chodila vykonávat svou potřebu. Poklekla, vykasala si sukni a chystala se toužebně si ulevit, ale nebylo ji to dopřáno. Z přístavku na zahradě, kde měl ještě před lety dílnu její manžel, ji rušil nějaký povyk a tupé údery. Vdovy Alice se zmocnil strach, že by se mohlo jednat o zloděje. Byla to ale rázná žena a proto se ozbrojila holí, kterou přes den odháněla holuby, kteří ujídali zrní slepicím. V jedné ruce, v druhé svíčka. Vdova hodlala se zlodějem udělat krátký proces. Opatrně vzala za kliku přístavku a rychlým šklubnutím otevřela dveře. To co viděla, jí vyrazilo dech. Na zemi ležela její dcera Anežka a na ní klečel malý muž a kousal ji do prsou. Vdova se rychle zmátořila z prvotního šoku a pak rázně vyrazila proti vetřelci.

„Zmiz, ty prašivý antikriste! Zmiz, čerte jeden!“

Muž se na ní podíval a konečně mu viděla do tváře. Uviděla sinalý, bledý obličej. Výraznou černou pihu i vyceněné zuby. Dokonce si všimla, že mu jeden horní chybí. Strach jí nahnaly jen oči, které fialově svítily.

Vdova na nic nečekala a udeřila muže holí do obličeje. Ten zuřivě zakřičel a ohnal se po ní dlouhým, zahnutým nožem. Vdova se noži

vyhnula a muže udeřila ještě jednou, nyní pro změnu do zad. Muž v sobě sebral veškerou sílu, vyrazil proti vdově, svalil ji na zem, že se praštila do hlavy, až ztratila vědomí a utíkal pryč. Pak už si vdova nic nepamatovala.

Kapitola 9.

Sekretář Tomáš se postaral o to, aby se celý incident nedostal mezi lidi a tak nikdo v Praze kromě vyšetřovatelů nevěděl o včerejším incidentu u vdovy po bednáři.

Ezra se sekretářem Tomášem a Davidem, ze kterého učinil svého pomocníka, hned ráno vyrazili do domu vdovy Alice. Vdova nejprve nebyla sdílná pustit si do domu židy, ale Tomáš ji přesvědčil, že se jedná o muže pověřeného samotným císařem.

Samotného výslechu vdovy se ujal sám Ezra.

„A opravdu nám nejste schopná říci, jak ten útočník vypadal?“

„Už jsem to řekla tady, sekretáři Tomášovi. Vím jen, že byl malý. Takový bledý, neduživý chcípáček. Ale jeho fialový pohled uvidím až do smrti.“

„Fialový?“

„Ano, měl fialové oči.“

„A vaše dcera?“

„Anežku jsem odvedla zpátky do postele, když jsem se probírala z mrákot.“ „Takže ji nezabil?“

„Ne, ale jistě se o to pokoušel. Měl totiž ten nůž.“

„Jaký nůž?“

Vdova Alice vyndala ze skříňky dlouhý, zahnutý nůž.

Ezra jakživ takový nikdy neviděl.

„A kam vlastně pak ten muž zmizel?“

„Určitě to byl ďábel!“

„Na to jste přišla jak?“

„Snadno. Vždy, než jdu spát, tak zavřu dveře na závoru a závora byla zavřená i ráno. Takže mi řekněte, jak by se pak dostal ven a zavřel za sebou závoru zevnitř? To by dokázal jen sám ďábel.“

„Budu si potřebovat promluvit s vaší dcerou, bude to možné?“

„No pokud to bude možné, tak prosím, ale nedostala jsem z ní kloudného slova.“

Tomáš a David prohledávali dvorek a Ezra následoval vdovu Alici za její dcerou Anežkou. Ta ležela v posteli a spala.

„Takhle spí celou dobu. Nedokázala jsem ji vzbudit.“

„To bude tím šokem. Nechte ji spát. Dostane se z toho. Bude vám vadit, když ji prohlédnu?“

„A to proč?“

„Musím zjistit, jestli jí útočník nezpůsobil nějaké zranění. Pokud nechcete, abych tu zůstal s vaší dcerou sám, tak se prohlídky můžete samozřejmě zúčastnit.“

„Taky, že to udělám. Nenechám tu holku s cizím chlapem.“

Tomáš s Davidem prohledávali přístavek. Bylo tu plno harampádí, jak už to tak bývá. Nějaké náradí, kusy starých látek, ale pak Tomášův zrak spočinul na něčem, co sem rozhodně nepatřilo. Sehnul se a našel na zemi podivné skřipce s fialovými sklíčky. Jedno sklíčko bylo prasklé, a kusy skla byly rozšlapané po zemi.

„Vidiš, Davide, tak to je ten fialový pohled. Žádná magie nebo kouzla. Jen obyčejné skřipce.“

„Pane Tomáši, ale jak mi vysvětlíte to, že se sem dostal a zase zmizel bez toho, aby prošel dveřmi? Díval jsem se důkladně po dvorku a ze střechy sousedního domu se sem dostat nemohl. Pád by ho zabil a nahoru se jen tak bez provazu nevyšplháte.“

„Ano, jeho příchod je nám záhadou.“

Na dvoře se objevil Ezra a uklízel si lupu do brašny.

„Tak co jste zjistili?“

Tomáš mu podal rozbité skřipce a Ezrovi se objevil na tváři úsměv.

„A co vy, pane Ezro, co jste zjistil?“

„Docela převratné věci, Davide. Jedná se o stejného muže. Stejně otlaky od zubů. Jen s tím rozdílem, že včera neměl chuť na stehna ale prsa.“

„Jak to myslíte, pane?“

„Neřeš to, Davide. Spíše musíme zjistit, jak se sem ten člověk dostal. Nechci vás strašit, ale jedno je jisté. Vrah musí ovládat způsob, jak se pohybovat bez toho, aby byl viděn.“

„Ale jak, Ezro zjistíme, jak to vrah dělá?“

„To nechte na mě pánové. Pro dnešek máte volno. Zbytek zařídím sám.“

Kapitola 10.

V hostinci Zlatý mlok bylo již tradičně plno. Nebyl večer, kdy by zůstal nějaký stůl prázdný. Pivo a víno teklo proudem a hosté si pochutnávali na vyhlášených specialitách, a to zejména na vyhlášeném vepřovém na česneku se smetanovou omáčkou. V zadním traktu hostince seděli jako vždy tradičně učenci z celé Prahy a probírali nad poháry lahodného moku své výtvary a pokusy.

„Pánové, musím protestovat! Nynější konstelace měsíce je v takové fázi, že není možné pokoušeti se o vytvoření kamene mudrců.“

„Ale milý kolego Kelly. Vy se pletete. Kámen mudrců nepotřebuje žádnou vhodnou konstelaci měsíce. Stačí vám jen znát ta správná zaříkávadla a suroviny. Vezměte si kupříkladu pánové můj nejnovější vynález. Pokud se mi podaří ho zprovoznit, tak budu moci ovládat počasí.“

„A vy si myslíte, milý Kepplere, že ten váš přístroj bude fungovat?“

„Naprosto. Jsem si tím po všech čertech jistý. Rozhodně více než, že se vám někdy podaří vytvořit kámen mudrců.“

Polemizováním svých kolegů se bavil John Dee. Nepotřeboval s nimi řešit žádné své výtvary, spíše přemýšlel o tom, co zítra poví císaři na to, že mu ještě nebyl schopen předložit elixír mládí.

Do hostince vstoupil dobře oblečený muž, v oděvu podle nejnovějšího španělského vzoru. Osazenstvo mu mlčky jeho oděv závidělo. Zlaté lemování jeho šatů svědčilo o tom, že se mu nedařilo špatně.

„Ale pánové, to je přeci ctihodný pan Spranger. Tak co, milý Sprangere, jak to vypadá ve sféře umění?“

„Nestěžuji si, Keplere. Zrovna dokončuji portrét samotného císaře, a jak jistě vidíte, tak si mě bohatě cení.“

Slavný to malíř Bartholomeus Spranger se prodral davem a usedl k vedlejšímu stolu, kde už na něj čekal jeho kolega z oboru Hans Von Aachen.

Večer byl už v plném proudu, když se zde objevil Ezra. Přišel sám. Moc dobře věděl, že mezi učenci se víra neřeší, ba co více. Každý tehdejší učenec si vážil židů pro jejich znalost tajemné kabaly. Ezra zamířil rovnou ke stolu, kde seděli alchymisté a vědci. Johna Deeho už znal řadu let. Seznámili se kdysi v Antverpách, kde strávili ne jeden večer polemizováním nad vínem.

„No koho to mé staré oči nevidí. To je samotný Ezra Ben Möss.“

„Rád vás vidím, Johne. Jak se vám daří?“

„Ne moc dobře, ale znáte to. Stěžovat si mohu až tehdy, kdy nebudu mít peníze na dobré jídlo a pití. Smím se zeptat, co vás sem přivádí?“

„Potřeboval bych poradit a budu jedině rád, když si vyslechnu vaše názory, pánové.“

Ezra všem přítomným alchymistům nastínil případ tajemného vraha, který terorizuje Prahu a nastínil jim také jeho poslední pokus,

kdy se doslova vypařil z místa činu. Alchymisté mu naslouchali a nebránili se rozvádět diskuzi do patřičných mezí.

„Milý Ezro. Pokud vám tedy správně rozumím, tak vrah je malý stařík, chybí mu přední zuby, zabíjí kurtizány a všem jim podřezává krky, ale nikdy na místě činu není nalezena jediná známka krve, ano? A ke všemu se ukájí tím, že oběti okusuje.“

„Přesně tak to je, Johne.“

John Dee upil piva a pěnu si otřel rukávem.

„Tak to bude prosté. Váš vrah ovládá nějakou nauku, díky které může létat nebo se pohybovat v časoprostoru.“

„A vy si opravdu myslíte, že je to možné?“

„A proč by to nebylo možné? Stačí jen chtít. Tohle století je stoletím vědy, proto bych vyloučil nějakou kouzelnickou nebo snad nadpřirozenou příčinu. Jeho cestování astrálním světem bude mít nějakou podloženou vědeckou podstatu, na kterou se dá určitě přijít a vypátrat ji.“

„A vy byste to dokázal, příteli?“

„Já se v otázkách cestování prostorem a časem neorientuji, milý Ezro. Ale obrátil bych se na Tycha De Brahe. Ten se myslím o podobné problémy zajímá.“

„A jste si tím jistý?“

„Ano, myslím, že mi o tom sám povídal na hostině u Petra Voka z Rožmberka, ale už si tím nejsem moc jistý. Moc se tehdy pilo. Ale jak říkám, Ezro. Zítra se za Tychem vydejte a ten vám jistě pomůže.“

Ezra poděkoval všem pánům alchymistům, že ho vyslechli, ze slušnosti všem objednal pití a pak zamířil zpět do Židovské čtvrti.

Ezra se toulal noční Prahou roztodivnými uličkami Starého města a přemýšlel o tom, co se dozvěděl. Opravdu by bylo možné cestovat časem a pohybovat se z místa na místo? Přeci jen byl zásadně pragmatik, ale musel připustit, že i tato možnost by mohla být přípustná.

Když už se blížil k domu rabiho Löwa, tak potkal Golema, který stál před synagogou a hlídal vstup. Golem si ho vůbec nevšiml a díval se do dálky.

„Goleme, můžeš se mnou mluvit?“

Golem se na něj ani nepodíval a dál zůstával stát nehnutě.

„Jsi snad němý?“

„Nemám příkaz s nikým mluvit. Jděte prosím pryč.“

Ezra se tomu pouсмál. Rabí sice vytvořil život, ale nenaučil ho slušnému chování. Golem, ale přesto pro něj představoval určitý potenciál do budoucnosti. Třeba se jednoho dne stane to, že bude mít doma každý svého Golema, který za něj bude vykonávat namáhavou práci a bude mu pomáhat.

Tyto myšlenky, ale rychle zapudil. Uvědomoval si, jaké by to bylo znesvěcení kabaly.

David vpustil Ezru do domu a ten zaslechl z rabiho pracovní vášnivou debatu.

„Rabi má v tuto hodinu hosta?“

„Ale to je jen doktor Jesenius. Snaží se přemluvit rabiho, aby mu bylo umožněno zúčastnit se vyšetřování, aby mohl provést pitvu.“

Rozletěli se dveře pracovny a z nich vyrazil pryč asi čtyřicetiletý muž a bez pozdravení si vzal svůj plášť a klobouk a vyrazil do večerního města.

„Nemáte hlad, pane Ezro?“

„Ne děkuji. Již jsem jedl.“

Ezra vstoupil do pracovny velkého rabiho Löwa a přistihl ho, jak sedí za stolem a směje se.

„Čemu se smějete, rabi?“

„Ále. Nepřestává mě bavit vlezlost gójů. A co ty, Ezro. Zjistil jsi něco?“

„Ano zjistil. Zítra mám zajít za Tycho De Brahem. Ten mi prý poradí.“

„Moudrá to rada, ale půjdu s tebou. Tycho je můj dlouholetý přítel.“

Kapitola 11.

Následujícího rána se rabi Löw vydal s Ezrou do pracovny Tycha de Brahe. Oba sršeli dobrou náladou, protože se během noci vrah nikde neukázal.

Tycho De Brahe bydlel v malém podkrovním bytě na Hradčanech, který mu sloužil i zároveň jako jeho pracovna a dílna. Na půdě domu si také zřídil malou soukromou observatoř. Oběma přišlo, že čekali snad celou věčnost, než jim Tycho De Brahe přišel otevřít. Když se dveře otevřely, tak v nich stál muž menší postavy, trochu při těle, vlasy měl šedivé, prořídle a pod stříbrnou nosní protézou měl pečlivě zastřížený šedivý knírek. Ezra už z vyprávění věděl, že Tycho De Brahe přišel o část nosu už v mládí při šermířském souboji.

„Kohopak to nevidím. Velký rabi Löw. A kdopak to s vámi přichází?“

„To je Ezra Ben Möss. Můj přítel a též vzdělanec. Můžeme vstoupit?“ „Ale jistě. Prosím.“

Tycho De Brahe zavedl své hosty do své pracovny. Sklidil kvapně ze stolu rozličné přístroje a spisy a posadil muže ke stolu. Pak jim přinesl víno.

„Byl jsem informován mistrem Kellym, že se zajímáte o cestování časem.“

„Přesně tak. Hlavně by nás zajímalo, jestli je to vůbec možné.“

„Pane Ezro. Možné je všechno. Otázkou jen zůstává, jestli vrah opravdu cestuje časem, nebo jestli se jen nejedná o domněnku. Osobně zastávám názor, že by mohl cestovat díky nějaké vstupní bráně do časové smyčky, která se tady někde v Praze bude nacházet.“

Rabi se naklonil ke svému letitému známému.

„A vy byste, Tycho dokázal určit, kde se ta smyčka nachází?“

„Ano dokázal bych to. Ale nebude to hned. Bude potřeba mnoho úsilí, výpočtů a pátrání. A během toho bych se mohl pokusit vyrobit i přístroj, kterým by se dalo cestovat časem.“

„Jak dlouho vám to bude trvat?“

„Půl roku. Možná rok.“

„Ale my máme čas jen do příštího úplňku.“

„Tak to bude možná problém. Zkusím pracovat co nejrychleji, ale neslibuji, že se mi to takhle rychle povede.“

Rabi Löw s Ezrou odcházeli od Tycha De Brahe s nepořízenou. Sice věděli, že bude pracovat co nejrychleji, ale to nestačilo.

„Co budeme dělat teď, rabi?“

„Nezbývá nám nic jiného, než to, abych vraha zkusil objevit sám.“

„A jak to chcete udělat.“

„Jak? Kabala je mocná příteli. Dnes v noci se podíváme do hlubokého vědění našich předků a najdeme pravdu.“

Kapitola 12.

Kabala. Stará židovská nauka o věcech tajemných a pro neznalé nebezpečných věd, se kterými si není radno zahrávat. Může sloužit k věcem dobrým ale i zlým, leč její provozovatel se může lehce dostat mezi vyvolené, ale stejně tak i prokleté.

David rozmístil po místnosti přesně dvanáct svící. Dvanáct, jako je měsíců v roce. Svíce byly rozmístěné tak, aby tvořili kruh. Uprostřed něj stál rabi Löw a křídou kolem sebe nakreslil ochranný kruh, který ho měl chránit proti zlým silám. Ezra s Davidem ho uchopili za ruce a začali provolávat modlitby, jako poděkování bohu za to, že jim umožní nahlédnout tam, kam se normální člověk nikdy nepodívá. Všichni tři se po modlitbě uklonili a rabi se pak dostal do určité formy snění. Stál strnulý a něco si pro sebe brumlal.

Ezra s Davidem kolem něj chodili v kruhu a neustále se modlili k Bohu, aby osvítil rabiho Löwa mocným věděním, které mu otevře bránu do vědění. Rabi najednou přestal mumlat a začal sebou divoce škubat. Ezra s Davidem přidali do kroku a modlili se usilovněji, věděli, že nyní jde o všechno. Rabi Löw klesl na kolena a vykřikl ukrutnou bolestí. Až nyní ho opět každý za jednu ruku dovedli ke stolu, dali mu do ruky uhel, položili před rabiho papír a ten začal divoce kreslit, jako by ho posedl samotný d'ábel. Pak se najednou rabi napřímil, zahodil uhel a upadl na zem.

Ezra s Davidem dokončili rituál a odnesli rabiho do jeho postele. Byl vysílený a neustále si něco šeptal. Při vědomí byl až za hodinu.

„Co jste viděl, rabi?“

„Strašné věci, Ezro. Strašné věci. Viděl jsem muže, který zabíjí ty nebohé dívky. Hleděl jsem mu přímo do očí a viděl jsem jen chlípnost. Je to stvůra, která není z tohoto světa.“ David namočil hadr a začal utírat rabímu zpocené čelo. Oba věděli, že rabi teď musí odpočívat. Ezra se vrátil do pracovny a zadíval se na list papíru, na který rabi kreslil. Okamžitě poznal, co rabi Löw nakreslil. Byl to nějaký erb, ale nedokázal určit, jakému rodu vlastně patří. Vrátil se tedy za rabim a pokoušel se zjistit, jestli neviděl ještě něco. David mu v tom chtěl zabránit, ale Ezra věděl, že hraje o čas.

„Rabi prosím. Neviděl jste ještě něco? Prosím je to důležité.“

Rabi se probral z mrákot a uchopil Ezru za ruku.

„Viděl jsem jen vodu, komáry a hnilobu všude, kam můj pohled dohlédl.“

„Jakou vodu? Moře? Řeku?“

„Ne to ne. Spíše jezero. Ne... Velký rybník.“

„Takže rybník. Davide, postarej se o rabiho. Já musím rychle za sekretářem Tomášem. Asi jsem přišel na kloub celé záhadě.“

Kapitola 13.

Ezra utíkal celou cestu na Nové město. Cestou se mu povedlo srazit strážného, který spal opilý na hlídce a spadl rovnou do hromady kobylinců. Ezra doběhl k domu, kde bydlel sekretář Tomáš a začal divoce mlátit do dveří. Tomáš mu otevřel rozespalý a v noční košili.

„Zbláznil jste se, Ezro? Je noc. Vzbudil jste mou ženu. Copak hoří?“

„Ano, hoří. Potřebuji se dostat do městského archivu.“

Tomáš pochopil, že se jedná o něco důležitého. Rychle se oblékl a šel s Ezrou rovnou do budovy Staroměstské radnice, kde se nacházel městský archiv. Tomášovi dalo práci vysvětlit strážnému, oč tu běží, ale naštěstí sekretáře Tomáše znal, takže je po dlouhém přemlouvání pustil dál.

„Můžete mi říci, co zde vlastně hledáme?“

„Potřebuji nějaký seznam erbů a znaků všech českých pánů.

Existuje takový seznam?“

„Ale jistě. Jen vás chci upozornit, že se nejedná o knihu, ale o soubor knih. Jsou v nich zaznamenány erby všech nižších i vyšších šlechtických rodů v zemi. Můžete mi ale říci, co vlastně hledáme?“

Ezra vyndal z kapsy zmuchlaný list papíru, na kterém byl nakreslený erb, který nakreslil rabi Löw.

„Potřebuji zjistit, komu patří tento erb.“

„To ale zabere hodiny a dny. A sami to nezvládneme. Nemáte nějakou indicii, ze které oblasti je ten rod?“

Ezra si vzpomněl na slova rabiho Löwa. Že ho to hned nenapadlo.

„Tomáši, ve kterém kraji tohoto království je nejvíce rybníků?“

„Rybníků? No pokud je mi známo, tak to budou patrně jižní Čechy. Tam je nejvíce rybníků.“

„Dobrá. Hledejme v oblasti jižních Čech.“

Hodiny se vlekly a venku už začínalo svítat. I přes nastupující únavu Ezra s Tomášem hledali v knihách znak, který jim tolik vrtal hlavou. Člověk by si řekl, že objevit jeden erb bude maličkost, ale musíme vzít v potaz, že Čechy byly odjakživa plné rozmanitých šlechtických rodů. Vypadalo to, že pátrání bude marné, ale když venku bylo slyšet, jak pekaři začínají rozvážet pečivo, tak se Tomáš najednou zvedl ze židle s knihou v ruce a začal se radovat.

„Konečně jsem ho našel!“

Ezra si zívá a podíval se Tomáši přes rameno.

„Podle toho nákresu, co jste mi dal, se jedná o šlechtický rod svobodných pánů z Posekané.“

„Jste si jistý, Tomáši?“

„Samozřejmě. Podívejte se. Erby se shodují.“

„A máte v knize zapsáno, kde se nachází rodové sídlo?“

„Ano. Pátrání pro vás bude snadné, protože rodina vlastní jen rodovou tvrz, kde žije hrabě Barnabáš z Posekané. Poslední z rodu. Tvrz je nedaleko Jindřichova Hradce.“

Ezra nahlédl do knihy a důkladně si prohlížel originál erbu. Labuť pod zkříženými meči a po stranách otepi slámy.

„Dokonce se zde píše, že hraběti Barnabášovi už bude sedmdesát let.“

„Ano pravda. A to je důležité, Ezro?“

„Ani nevíte jak.“

„No, když už jsme objevili to, co jste hledal, tak pokud se nebudete zlobit, tak půjdu domů a ještě se chvíli prospím.“

„Ale samozřejmě. Mohu si opsat údaje z knihy?“

„Prosím.“

U honosné snídaně, kterou připravil David, Ezra všechno pověděl rabimu Löwovi. Rabi přesně věděl, co nyní bude následovat.

„Pokud se nepletu, Ezro, tak se hodláš za hrabětem vydat.“

„Ano, to hodlám udělat. Nechci předbíhat, ale všechna fakta hovoří o tom, že právě on je ten vrah.“

„Myslíš, Ezro?“

„Jsem si tím jist. Musíme se za ním vydat a zlikvidovat ho. Nebo pokud se nám to podaří, tak ho zatknout.“

„Zlikvidovat? To jsou silná slova.“

„Měli bychom to oznámit císaři a požádat o povolení hraběte dostihnout.“

„To je dobrý nápad. Ihned po snídani za ním vyrazím a ty se mezitím, Ezro, připravíš na cestu.“

Císař Rudolf zrovna studoval horoskop, který mu včera sestavil Kepler. Podle všeho mělo být pro něj nadcházející období příznivé. Ze čtení ho vyrušil vrchní komoří, který mu oznámil, že za ním přišel rabi Löw. Rudolf mu pokynul, aby mohl rabi vstoupit.

„Čemu vděčím za tvoji návštěvu, rabi?“

„Jsem zde s poselstvím svého pomocníka. Našli jsme vraha, ale potřebuji povolení k jeho zatčení.“

Rudolf odložil horoskop a šel k oknu. Pozoroval, jak se na dvoře mění hradní stráž.

„Smím se zeptat, kdo je tím vrahem?“

„Je to hrabě Barnabáš z Posekané.“

„Odkud?“

„Z Posekané. Je to tvrz v jižních Čechách.“

„A jak víte, rabi, že právě on je vrah?“

„Prostě to vím, císaři.“

Rabi Löw nehodlal vysvětlovat Rudolfovi, že se večer o vrahovi dozvěděl díky kabale.

„Dobrá. Váš pomocník má plné svolení vydat se do Posekané.

Ale musí sebou vzít mého zástupce práva.“

„Zástupce práva?“

„Ano. Pošlu s ním kata, aby případně vykonal spravedlnost na místě. To je má podmínka.“

„Dobrá. Můj pomocník tam vyrazí s Vaším katem.“

„Ale rabi, naše dohoda stále platí, že?“

„Můj slib je čestný a co řeknu, to platí.“

„Můj též. Vyřid' svému pomocníkovi, ať vyhledá kata Mydláře. Najde ho ve sklepení Staroměstské radnice.“

Rabi se uklonil a odešel pryč. Císař se ještě chvíli díval z okna, ale pak ho to omrzelo a šel se raději znovu věnovat svému horoskopu.

Kapitola 14.

Ezra hledal kata Mydláře nejprve v jeho pracovně, pokud se tedy tak dá říkat městské mučírně. Tam mu ale bylo řečeno, že má dnes volno, protože není k dispozici žádný odsouzený a tak ho má hledat v zájezdním hostinci U Zlaté hvězdy.

Ezra hostinec na pravém břehu Vltavy objevil až po několika hodinách a vstoupil dovnitř. Bylo tu prázdko. Jen jeden stůl byl obsazený a u toho seděl monumentální muž, který by zasloužil, aby podle něj někdo udělal sochu Herkula. Muž měl obrovské svaly, na krátko střižené černé vlasy a hladce oholenou tvář. Oblečen byl do bílé košile a kožených kalhot. Na obou rukách měl kožené nárameníky, jako nosí kováři. Věkem ho Ezra typoval na třicet let. „Smím si přisednout?“

„To nevíte, že nosím prašivinu?“

„Jestli nosíte prašivinu, jak říkáte, tak jste člověk, kterého hledám. Jste kat Mydlář?“

Muž si Ezru dobře prohlédl. Pak zavolal na hospodského, aby jim donesl dvě piva.

„Nejste vy náhodou ten žid, se kterým mám jet do jižních Čech?“

„Jak to víte?“

„To víte. Zprávy se šíří rychle. Posad'te se.“

Ezra si sundal klobouk a přisedl si k Mydlářovi.